

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Praxis Meditandi A S. P. Ignatio Societatis Iesv Fundatore traditæ Explicatio

Le Gaudier, Antoine

Dilingæ, 1627

Cap. XV. Exemplum ad modum illum meditandi clarius declarandum.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-50280](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-50280)

CAPVT XV.

*Exemplum ad modum illum medi-
tandi clarius declaran-
dum.*

ATq; vt illa praxis superiùs à no-
bis descripta clariùs in exem-
plo, vt in speculo cernatur; omiffa o-
ratione præparatoria & præludiis,
quæ facilè ex dictis cuilibet perspecta
esse possunt, in aliquo puncto medi-
tationũ vitæ Christi Domini exem-
plum statuamus.

Sit igitur ad meditandum propo-
sita vita Christi priuata, quam inter
domesticos parietes ignotus homi-
nibus, atque in vmbra paternæ do-
mus ad trigesimum vsq; ætatis an-
num obscurus egit. Sitq; exempli
causa, primum illius meditationis
punctum, Dominum Iesum suis pa-
rentibus mea causa subditum fuisse.

Primò circa hoc punctum per ex-

IIO DE ORATIONE

ercitium memoriae, enitar cognitionem, quam habitualement habeo, de dignitate Saluatoris nostri renouare, eamque in me uiuo aliquo attentae considerationis actu praesentem facere, similiter apprehendam diligenter, quae sit paupertas & abiecta sors parentum eius: item penetrabo quid sit esse subditum alteri; quomodo Christus Dominus se in omnibus subdiderit parentibus opere, dictis, cogitatis; quo item affectu interno & externa etiam reuerentia, quam mentis demissione, quo spectato fine, quam diuturno tempore, quam denique mei memoriam & meae salutis ac perfectionis intentionem habuerit, quam potero diligentissime considerabo. His ita cognitione actuali representatis, & firmiter apprehensis, sequitur ut circa eadem eliciam actum fidei, vel simplicem, vel coniunctum huic aut simili affectui. O mi Saluator dulcissime Iesu ita profecto se res habet, & fir-

firmiter credo te, qui Rex regū es, & Dominus dominātiū induisse formā serui, & seruorum ministeriis operā nauasse tuam; te qui tonas in cælo & imperas Angelis, exercituum Deus, pauperis fabri & humilis mulieris imperiis obsequutum esse. Sic placitum est oculis tuis, sic fecisti voluntatem patris tui, & ei bene complacuiisti, sic satisfacisti peccato superbiae & inobedientiae meae, sic mihi humilitatis, obedientiae, perfectio- nisque omnis exemplum præclarissi- mum constituiisti, id mihi tu in tuis scripturis tuâ bonitate reuelasti, tuis verbis habeo fidem, tuæ authoritatē mentem subiicio, nec fallere me tua bonitas, nec verò falli tua sapientia potest, in ea fide viuere me & mori velle vt tibi placeam, vt tuum hono- rem & gloriam promoueam fixum mihi & omnino constitutum est.

Credo Domine, sed tu adiuua in credu- litatem meam, Domine adauge in no-

bis fidem, fac vt opere fidem compleam, atq; vt nunquam ob mea peccata, aut tuis verbis fides, aut fidei bona voluntas, aut voluntati bonæ, fructus bonorum operum defint. Atque hæc de exercitio memorie eiusque exemplo circa totum materiam ad meditandum propositæ punctum, & singulas seorsim partes, iam intellectus & voluntatis exemplum subiungendum est.

Sic igitur discursum aggrediar, & conclusiones practicas ex fidei principio educam, quatenus in eo considero huius erga me, Dei aut Christi, beneficij magnitudinem; ita me imprimis compellando & excitando, vt actum fidei renouem: credis hoc? credis hominibus Deum tuâ causâ subditum fuisse? Credo utiq;. Si ergo ita est, si id credis, quid tibi factu est opus, qualis esse & quomodo affectus erga tam illustrem benefactorem debes? Ingratum te esse non oportet,

portet, nec immemorem tanti beneficij, sed memorem ac gratum, nec beneficium custodire solum intellectu sed etiam voluntate & operibus prosequi, magni illud faciendo, laudibus efferendo, & admirando thesauros sapientiæ & bonitatis illius, qui tantum tibi donum impertiit, gratias agendo totis viribus, & te tanto beneficio summè indignum, summè pariter Deo & Christo obligatum profitendo, in cuius obligationis quantalancumq; satisfactione, magnam præ te feres confusionem & pudorem, quod & impar tanti debiti solutioni sis, & tæ etiam quantæcumq; potestati tam negligenter responderis, ac demum spe melioris vitæ, & propositis conceptis totum te in præsens, & tua omnia diuinæ maiestati trades. Nam principium hoc in beneficij collati consideratione positum, non tantum est regula præsentium & futurorum nostro-

114 DE ORATIONE

rum actuum, sed etiam iudicium & condemnatio præteritorum, adeo ut ex illo possum & debeam elicere conclusiones practicas, gratiarum scilicet actionis, pro præsentis beneficii commemoratione, pro præterita ingratitude, confusionis, pro futura gratitudine, desiderij & propositi commendationis, præscriptis etiam in particulari actibus & circumstantijs, quibus me aliquo modo, DEO satisfaciendo, obligatione tanti beneficii exoluam. Quam itidem in alijs principijs & conclusionibus debet pari modo obseruari.

Expressis igitur ex consideratione magnitudinis beneficii, his conclusionibus gratitudinis, actionis gratiarum, &c. & voluntati efficaciter propositis statim ipsa earundem virtutum affectus in se excitabit, & in actus earum statim prorumpet, vel simpliciter eos exercendo, vel plerumq; cum feruenti colloquio & humili

humili erga Deum, aut Christum re-
 uerentiâ, in hunc aut similem pro-
 loquendo. Gratias tibi ago Domine
 Deus meus, quod mihi tam humilē
 tamq; obsequentem vnicum filium
 tuum dederis. Gratias tibi ago ô be-
 nignissime Saluator, de hac tuâ id-
 que meâ causâ, tam eximia subie-
 ctione. En vicissim me in omnes vo-
 luntates tuas exequendas offero pa-
 ratū. Vel cum admiratione! ô abyf-
 sus & sapientiæ Dei profunditas! ô
 amoris melliflui dulcedo! ô infinitæ
 bonitatis magnitudo! ô exinanitio!
 ô annihilatio Dei mei, pro tam vili &
 indignâ creaturâ. Habeo tibi gratias
 humillime I E S V, incide & imprime
 cordi meo bonitatis tam ingentis
 memoriam sempiternam, nulla vn-
 quam dignationem hanc delet ob-
 liuio. Si verò contigerit voluntatem
 esse frigidam & torpentem, sic erit
 inflammanda & impellenda! ô ani-
 ma mea si intelligis vt facis, quid sis

F S Deum

116 DE ORATIONE

Deum tui gratia se exinanivisse, quid
 prestare debes vt tanto beneficio re-
 spondere possis, quid æquiparare po-
 tes tam insolitæ benignitati; quâ
 laude, quibus gratiis, quantis bene-
 dictionibus tam magnificum Domi-
 num celebrabis? *Benedic anima mea*
Domino, & omni quæ intra me sunt
confitebuntur memoria miserationum e-
ius. Immiscenda quoq; est in illa gra-
 tiarum actione confessio ingrati &
 immemoris animi nostri, confusio
 indignitatis nostræ cum veniæ de-
 precatione, & emendationis pro-
 posito Dei adspirante gratiâ, quæ
 tandiu erit imploranda, quandiu be-
 nè affecta voluntas in calore suo
 perdurabit. Neq; vero interrumpi
 debet feruor ille in similibus collo-
 quiis, sed extendi potiùs, donec sua-
 uiter affectus suâ sponte remittatur:
 tunc enim iam in ea parte materiæ
 conquiescente animâ, ad aliam prin-
 cipij partem, & conclusionem pra-
 cticam

eticam intellectus & affectus tradu-
cendus erit.

Iterum ergo resummi principium
debet, ex eóq; altera quædam con-
clusio practica, & amoris affectus
sunt excitandi, vt iam dictum est,
hunc ferè in modum, si me Deus ita
dilexit, si tantus erga me Christi Do-
mini amor; quid mihi quoq; facien-
dum est? Profectò rationi maximè
consentaneum est, vt Deum meum,
& Christum Dominum toto mentis,
animiq; conatu redamè, cum vterq;
me tanto amore complexus fuerit:
Et hanc quidem amandi Deum vo-
luntatem meam non exiguo quodã
& remisso desiderio circumscribere,
sed quàm ego latissimè potero,
verbis & cogitationibus ad opera
quælibet extendere debeo. Nam si
in eo vis elucet amoris, vt quem di-
ligis, non affectu solùm diligas, sed
ad eius gloriam procurandam, bo-
nùmq; promouendum, etiam ani-

118 DE ORATIONE

num, totam linguam, & manum ad-
 moueas; quanto magis par est hoc
 me erga Deum facere, qui mihi vi-
 scera dilectionis suæ, multitudine
 beneficiorum prope infinitâ denu-
 dauit? Quid faciam, aut quid re-
 spondebo ei, qui tanta mihi fecit?
 Numquid imposteum gloriæ eius
 in omnibus seruiam? & cum ipse se
 tot annorum spatio mei gratia igno-
 tum, & contemptibilem exhibuerit,
 quantum in me erit, num conabor
 efficere, in his & illis occasionibus,
 vt per me illustris, amabilis, & apud
 omnes honorabilis habeatur? vt o-
 mnium, si fieri potest, hominum
 mentes æstimatione, corda amore
 compleat, vt in omnium ore, atque
 etiam oculis, summâ cum laude ac
 voluptate habitet? Confusio autem
 de negligentia nostrâ huic actui erit
 inferenda, tum colloquium subiun-
 gendum, prout affectus suggeret.
 Faxis o bone Iesu te vt amem, vt cla-

ri-

rificem, te vt cognoscant mortali-
um singuli, diligant vniuersi! Ô, quis
mihi dabit vires, vt id præstem? quis
pedes ceruorum; vt curram? quis
pennas aquilæ, vt volem, & annun-
tiam toti mundo bonitatem Domini
mei? Quis non ardeat amore tam
boni, tam suavis, tam ardentis ama-
toris? &c. Væ mihi Domine qui vsq;
adhuc ad tantum ardorem sic inte-
pui, qui nunquam velleuiter inca-
lui, plura vtinam pro te fecissem,
certè in posterum faciam &c.

Hoc efferuescentis animi motu,
& præ amoris ardore extra se quo-
dammodo exuadantis, paulatim in-
tepescente, iterum resumendum
principium meditationis, & si qua
ex eo conclusio practica elicienda
restat, educenda; qualis vt pluri-
mùm hæc esse solet. Christus Domi-
nus hoc mihi exemplum humilita-
tis, paupertatis, obedientiæ &c. vt
eum imitarer, reliquit. Ego igitur
ill. m

illum imitari debeo. Præcessit enim ipse prior, vt sequamur vestigia eius. Hunc enim veluti fauum sæpè sapius exugens anima, nouis semper deliciis intellectus & voluntatis appetentia perfundetur, & in hac potissimum obedientiæ Christi materia, proposito sibi tam efficaci & diuino exemplo, mirâ affectuum varietate simul & rationum soliditate satiabitur: ita enim secum intellectus colloquendo voluntatem excitabit, si se Dominus, cuius est terra & plenitudo eius, pauperculæ mulieri, si se cæli terrarumq; conditor humili fabrico, subdidit, quàm quæso subditum, quàm obedientem esse conuenit seruum Domino, Authori creaturam; hominem Deo? ô vermis, ô cinis, ô lutum, quomodo tu te extollis vbi se Deus maiestatis exinaniuit? erubescere, confundere, qui diuinis imperiis obedientiam detrectas, sæpe facilem & exigui temporis; cum se
Deus

Deus tuâ causâ in rebus omnibus, & per triginta annos, omnibus parentum volûtatibus, & obsequiis manciparit, itane Christum præeuntem sequi refugis. Dominum, Regem, Imperatorem, serue nequam, subdite inobediens, miles ignauus? *Trahere post te, & currimus in odorem vuguentorum tuorum. Cant. 1.* Et ita in aliis pro affectu animi & ardore voluntatis.

Vbi notandum est fructum huius imitationis, in eo potissimum consistere, si diligenter inspectis Christi actionibus, secundum materiam, finem, intentionem, cæterasque circumstantias & modos in particulari, statuamúsque similes nostras actiones definitis circumstantiis loci, temporis, & cæteris particularibus, iisdem, quibus suas Christus actiones, conditionibus & forma vestire. Iuuat etiam plurimum si hæc imitandi Christi voluntas, coniuncta sit cum confusio-

enim
eius.
epi
deli
ppe
tissi
eria,
uino
etate
iabi
col
it, si
leni
si se
li fa
ditu,
fer
ram;
is, o
s vbi
eru
s im
sape
m se
Deus

122 DE ORATIONE

fusione negligentia, diffidentiaque
 nostri, nec inutile foret aliquam im-
 perfectionum nostrarum epitomen
 instituire, quas cum perfectionibus
 Christi Domini, quæ hîc nobis pro-
 ponuntur ad imitandum, confera-
 mus; vnde purius, clarius, & cer-
 tius iudicium exorietur. Hoc quidẽ
 fieri poterit, modò ratiocinatione
 simplici, modò nostri ipsorum in-
 terpellatione, alias intercedentibus
 personis Sanctissimæ Trinitatis, alias
 Deiparæ Matris, & Sanctorum alio-
 rum, modò tepiditatem nostram in-
 gemiscendo, modò superbiam liber-
 tatémq; nostram effrenem condem-
 nando, à Deo demum gratiam i-
 mitationis implorando: longè verò
 vtilissima est hæc ratio Christũ imi-
 tandi, & ad materiam orationis ex-
 tendendam, latus non modò cam-
 pus, quo noster intellectus ratioci-
 nando decurrat, sed & affectuũ vo-
 luntatis, & omnis generis virtutum
 feras

feracissimus. Quælibet enim virtus
 assumi in meditatione potest, & circa
 eam primò considerare, quemadmo-
 dum à Christo Domino factis fuit
 expressa. Secundò quomodo & quo
 in gradu illa sit eadem in nobis. Ter-
 tiò pudore negligentia debet ani-
 mus suffundi. Quartò desiderium
 excitari ad eius consequutionem.
 Quintò media ad eam consequen-
 dam, quomodo, quando, & vbi po-
 teris efficacissima adhibere, præui-
 dere potes. Verùm enim uero aliquã-
 do fit vt in meditatione non actio a-
 liqua Christi, sed documentum per-
 pendendum sit, id cùm eueniet, per-
 sona veluti discipuli assumenda tibi,
 & induenda erit, qui secus pedes Do-
 mini & magistri tui sedens, auscultes
 documenta, quæ tradit: statuens eius
 obsequi voluntati, & eam quam do-
 cet virtutem, & perfectionis modū,
 ac normam, omni animi constantia
 ac firmitate tenere. Quod non adeo
 diffi-

áque
 a im-
 men-
 tibus
 pro-
 fera-
 cer-
 uidé
 ione
 a in-
 tibus
 alias
 alio-
 n in-
 ber-
 em-
 m i-
 verò
 imi-
 ex-
 am-
 oci-
 vo-
 tum
 era-

difficili negotio consequeris. Primò
benè intelligendo & penetrando do-
ctrinam eius. Secundò videndo in
eo doctrinæ expressam exemplum;
Tertiò examinando quàm in eius
virtutis exercitatione remissus fue-
ris, & tuam accusando socordiam,
Quartò proponendo praxim illius
virtutis, & de eius comparandæ me-
dijs Christum doctorem ac magi-
strum consulendo.

Triplicis iam generis & rationis
conclusiones & affectus, gratiarum
actionum, amoris, & imitationis ex
nostro principio elicuimus; possunt
& aliæ multæ ex eodem fonte in no-
stram vtilitatem & perfectionem de-
riuari. Intèr q; cæteras, hæc duo præ-
cipua virtutum cæterarum, vel ac-
quirendarum instrumenta, vel ac-
quisitarum præsidia, fiducia nimi-
rùm diuinæ bonitatis, iuncta nostræ
infirmittatis diffidentiâ; & ad diui-
nam voluntatem perfectâ rebus in
omni-

omnibus nostræ compositio, & resignatio.

Atque in primis quidem enascitur nostri diffidentia, ex nostræ cum fragilitatis & inconstantia, tum virium ingeniti amoris proprii, passionumque tam multarum & tam potentium animaduersione. At in Deo confidentia suboritur, ex eo quod Dominus noster singulas, saltem præcipuas, vitæ suæ actiones, & opera quæ meditator sic exercuerit, ut eas Deo Patri suo offerendo formalem & actua-lem de me cogitationem & intentionem habuerit, suis ut meritis, & actionum pretio, gratiam mihi bonæ præsentis cogitationis, pij motus, & omnis alterius boni, initium progressum & finem impetraret, in agnitionem bonitatis, iustitiæ, & sapientiæ Dei. Unde nasceretur laus, benedictio, gratiarum actio, amor item & imitatio, & omne genus virtutum effloresceret. In nixus itaque huic

huic principio in animum inducam
meum, nihil mihi futurum aut acces-
su difficile, aut perpessu asperum, in
eo qui me confortat & cumulatis a-
ctibus gratiarum, amoris, imitatio-
nis, colloquio ad Christum habito,
renouabo emendationis vehemens
desiderium. Fateor Domine & eru-
besco, quod cum tam multas hacte-
nus in tanti mysterij consideratione
mihi suppeditaueris, cognoscendite,
laudandi, magnificandi, amandi oc-
casiones, & dilectionis, tuæq; imita-
tionis intuitu, tam sollicitè & forti-
ter ad te perfectè sequendum impu-
leris, ingratus tamen, immemor, &
frigidus fuerim, totusque in amore
tuo languerim, imperfectionibus
tuæ perfectioni inuisus sorduerim, &
ideò qui orbare gratijs tuis, & à cō-
spectu tuo deicerer, bonisq; omni-
bus spoliarer, condignè promerue-
rim. Verum Domine Deus cum iam
clariùs intelligam gratiæ & miseri-
cordiæ

cordiæ tuæ profusam in me largita-
tem, ac in me erigendo potentiam,
toto corde ad emendationem suspi-
ro, & confisus meritis tuis, solitaque
tua benignitate animatus, totis viri-
bus efflagito per charitatis quæ ex-
undantia flumina, & per humilitatis
hoc opus, quod in mei gratiam Deo
Patri obtulisti, vt quemadmodum
ceruus ad fontes aquarum, ita anima
mea siti vitæ perfectioris ardentissi-
ma ad te desideret, Deus meus, &
gratiæ tuæ benignitate recreetur.

Iam verò quod pertinet ad inte-
gram nostræ voluntatis cum diuinâ
conformitatem, etsi Deus soleat im-
pellere voluntates nostras ad ani-
mosa imitationis suæ desideria, &
virtutum acquirendarum proposita:
tamen, quantum ad illorum propo-
sitorum exequutionem pertinet,
negotium totum diuinæ maiestati,
deposita omni sollicitudine, imò ab-
negata omni vestra volūtate, quādo
scilicet

scilicet & quomodo id futurum sit, permittendum est. Vnde conuenit actibus superioribus hunc resignationis actum subtexere, quo testemur nihil nos aliud in his etiam nostris bonis, virtutibus, & perfectionis desiderijs, quam maioris gloriæ ipsius augmentum quærere. Quod ut fiat breuine, an longo studio, expectatione, aut exercitatione, nihil nostra interesse, in eius manibus positas nostras sortes, prout ipsi libuerit, ita de nobis constituat; precari nihilominus fortem & generosam in talibus animæ propositis constantiam decet. Acceptissimus est hic actus Deo, & ab eo vis omnis & robur in reliquos dimanat.

Restat ut perlustrato ac finito hac aut simili methodo meditationis primo puncto, secundum similiter aggrediamur, nisi in primo aliquarum personarum consideratio, quæ ad imitationem aut alium affectum faciat,

ciat, intellectum subeat: tunc enim in ea immorandum esset, qualis exempli causa foret consideratio Beatissimæ Virginis, S. Iosephi, aut aliorum: quamquam illa personarum consideratio pro altero meditationis puncto desumi posset.

CAPVT XVI.

Rationes quæ hunc meditando modum persuadent.

ATque hæc meditando ratio ab antiquis Patribus & pijs authoribus, obscure licet, tradita tamen est. Inter quos Beatus Augustinus, *in med. Quanto magis, inquit, homo sua mala suspirat & gemit, meditatio siquidem parit scientiam, scientia compunctionem, compunctio deuotionem, deuotio commendat orationem.* Nec enim alia de causa meditatio parit scientiam, quam quia aliud est nisi discursus, quo ex solido fidei principio